

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

V. ÉVFOLYAM
14. szám

1937. MÁJUS
10.

Anyák napján.

*Anyák napján minden gyermek virágot visz a kezében,
Nagy ünnep ez, mind tudja jól, meg is tartja az eszében.*

*Óh, áldott jó édesanyánk, áldott neked minden lépted,
Szívünk mélyén, amíg élünk, megőrizzük drága képed.
Megköszönjük a jóságod, szereteted édesanyánk,
Te érted mond az Istennek imádságot mostan a szánk.
Áldjon téged egészséggel, minden bánat elkerüljön,
Forró szíved szeretete értünk soha ki ne hűljön.*

*Ezt kívánjuk anyák napján s minden gyermek mondja velünk
S nevét foglaltuk imáinkba, hogyha fekszünk, hogyha kelünk.*

Ferenczy László Marcella

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Jól jegyezd meg!

Ha városban utcán haladsz,
Vigyázzva menj, rendben, szépen.
A gyaloglók járdán járnak,
Nem pedig, az útközépen.
Keresztező útpár előtt
Előbb nézz szét jobbra-balra,
Óvatosan mérlegeld, hogy
Átmehetsz-e vajjon rajta?
Nem robog autó, taxi?
Biztonságos az útteste?
Hány gondolatlan kis gyermeknek
Elgázolás lett a veszte.
A vasútnak sine közti
Útad soha ne vezessen,
Maglephet a gyilkos mozdony
Az utolsó gyászos percben.
Ilyent gyakran ír az újság,
Olvashatjuk a hírekből!
Ne járj tehát a sinek közt,
Mert a mozdony sok embert öl!

Tanító és lelkész urak figyelmébe ajánljuk Székely Miklós mácaui ref. lelkésznek, a „Cszimadia“, „Egy karácsonyfa története“ és „A mosonó gyermekei“ szerzőjének a falusi gyermekek iskolai életéből merített most megjelent: „Vizsga előtt“ c. egyfelvonásos és „A Kis János szenvedései“ c. háromfelvonásos igen tanulságos gyermekszindarabját.

Mindkettőben a gyermeklélek különböző megnyilvánulását annyi közvetlenséggel és oly híven állítja elénk — Kis Jánosnak édesanyjáért önként vállalt szenvedéseit oly drámai lendülettel hozza színre, hogy mindkét mű méltán sorakozik ifjúsági darabjaink legjobbjai közé.

Kertészkedjünk kis cimborák.

Piros évelő szekfü, latinul dianthus. Gyönyörű szép színéért, illatáért nagyon szeretik és ültetik. Vethető a szabadba egy külön helyre, csak, mint megerősölt palántot kell a helyére ültetni. Vetési ideje: május 15—június 15-ig. Magva: lapos, kerek, tompafelete.

Törökszekfü (Dianthus barbatus). A falusi kis kertekből elmaradhatatlan, kellemes illatú szép virág. Nagyon sokféle színben nyílik. Legszelbek a sötétbordó és sötétlila színek. Évelő. Vetési ideje április 15—május 15-ig, a szabad földbe. Magva éppen olyan, mint a piros szekfüé.

Négylevelű lóhere.

Írta: gróf Béli Margit.

5.

Egy szép napon Zentay papa belépett a gyerekszobába: „Kedves gyermekeim, ma ellátogatunk régi gyerekkori barátomhoz. Van három gyermeke, de azok nem édestestvérek, mert az első felesége meghalt, annak pedig van egy kedves leánya, aki mindég víg volt, sokat játszott, ugrált, lovagolt, míg egy nap le nem esett a lováról. Azóta szegény nyomorék, de még van remény a fölgyógyulásához. A második feleségének van egy fia, meg egy leánya, de azok nagyon elkényeztetett, rossz gyerekek. Azokkal inkább ne barátkozzatok, de azért legyetek velük szemben udvariasok és kedvesek. Mivel innen nincs messze a kastélyuk, gyalog is mehetünk. A gyerekek hamar kalapot nyomtak a fejükbe és anyjuk meg apjuk kezét fogva, vígan, füttyörészve haladtak előre. Csak Laci volt kissé elgondolkozó. A nyomorék leánya gondolt, milyen rémes lehet egész nap egy helyen ülni, semmit sem tenni, unni magát. Nem lehet futkározni, játszani. Még gondolatnak is borzasztó.

Nemsokára felértek a kastélyba. Az ajtót egy zöldruhás, aranygombos inas nyitotta ki előttük. A gyerekek esedálkozva léptek egy nagy, rideg terembe. A termen végigvezetett egy hosszú, piros szőnyeg. A terem egyik sarkában egy asztal négy magastámlájú székekkel, a másikban egy füstös kandalló volt. A falat mindössze három nagy kép díszítette. A család csendesen és megilletődve követte az inast. Egy hosszú folyosón mentek át, majd egy nagy szobába érkeztek, hol a háziúr és családja várta a vendégeket. Zentay meghatottan nyújtott kezét, oly rég nem látott barátjának, Éaranyainak. A gyermekek illedelmesen mindenkinek köszöntek. Majd egy külön sarokba vonultak, ahol eleinte nagy csendben tartózkodtak. A nagy csendet Márta törte meg: „Hogy hívnak téged és kis öcsédet?“ szólott a kislány felé fordulva. „Melinda és Norbert“ — felelte kényesen a kérdező, majd félvállról odavetette a kérdést: „Hát téged, öcsédet és bátyádat, hogy hívnak?“ „Márta, Laci és Palkó“, — volt az egyszerű felelet. „Öh, — legyintett Melinda a kezével, — milyen egyszerű nevek.“ Márta elpirult, de zavarát elfojtva ismét megszólalt:

„Hol van a nagyobbik testvéred és hogy hívják?“

(Folyt. köv.)

Versek anyák napjára.

Anyának.

Irta: Holstein Márta.

Édes jó Anyuka, az Isten éltesse!
Mindig rózsza nyílik itthon körülötte.
Rózsát fakaszt szeme, mosolygó sugára,
Mindig virágos kert kicsiny házunk tája.

Gondja, aggodalma reszkető kis virág,
A dolgos két keze közöttük a tisztaság.
Lépten-nyomon érzem napfényes jóságát,
Szeretete nyitja lelkembe a hálát.

Éppen most virult ki a legszebbik ága,
Odaadom anyám a nevenapjára.

Köszönsük ismét Anyust!

Óh, szeretném azt a lájat
Fölkeresni, hol született;
Ott, tudom, csak rózsza nyílik,
Csak tavasz van, nincs hideg tél.
S édesanyám! amikor te
Anyaságért földre szálltál,
Homlokodon csillag fénylett,
Jelevén: mily hivatás vár...
„Légy szeretve!“ ezt dalolta
A madár a május-ágon,
Kis szívem is ezt dobogja,
Jó anyácskám, Isten áldjon!

Földes Zoltán.

Csodás körök.

Nemes Nagy Márta anyáknap ajándéka a gyermekeknek.

Jóska szófogadatlan, haszontalan gyermek volt. Az édesanyja nagyon sokat szomorkodott érte. Sokszor elmondta neki:

— Légy jó fiacskám, ne keserítsd el az életemet, hisz meghalok bánatomban.

De ez a haszontalan gyermek nem is hallgatott az édesanyja szelid könyörgésére.

Jóskának közeledett a nyolcadik születésnapja. A születésnapjának minden gyermek örül, még ha olyan rossz is mint Jóska. Minden gyermek szíve megdobban a gondolatra: „vajjon mit vesz édesanya és édesapa a születésnapomra?“

Jóska az iskolában mindenkinek elmondta, hogy ő már nyolc éves.

— Mit kapsz a születésnapodra? — kérdezték a gyerekek és közben azon tanakodtak, hogy olyan rossz gyermek, mint Jóska kaphat-e ajándékot?

— Nem tudom — felelte Jóska.

— Nem kapsz te semmit!

— Majd megvállik!

Ezt minden nap elmondták, össze is vettek rajta.

Születésnapja előtt egy nappal azt kérdezte az édesnyjától:

— Édesanyám, igaz-e, hogy nem kapok semmit a születésnapomra?

— Bizony fiacskám, nem kapsz ajándékot. Hiába kértelek, hogy légy jó, rám sem hallgattál, így én sem vehetek semmit.

Ezen a beszéden nagyon elszomorodott Jóska. Egész délután a könyvei mellett ült, hiába jött hozzá Bandi, hogy játszani hívja.

— Ma nem játszom, — mondta szomorúan. — nincs kedvem.

— Kikaptál? — kérdezte Bandi.

— Nem!... Eredj haza, ma nem megyek!

— Jó na, de holnap jössz?

— Jövök.

— Szerbusz!

— Szerbusz!

Este mikor Jóska lefeküdt, hiába volt már nyolc éves, szégyen ide, vagy oda, elsírta magát. Sírt, sírt... keservesen.

Nem hallotta, hogy az ablak lassan kinyílik és gyönyörű tündérlány lépett be rajta.

— Ne sírj Jóska — szólalt meg csengő hangon.

Ijedten bujt ki a paplan alól.

— Ne sírj — ismételte. — Öltözz fel és jere velem. Én adok neked születésnap ajándékot.

— Igazán adsz? És nem bánod, hogy rossz vagyok?

— Nem. Jere!

Jóska egy perc alatt felöltözött.

Élindultak...

És képzeljétek el gyerekek! Mikor az ajtón kiléptek, eltűnt az utca, eltűntek a házak, helyettük óriási virágos rét lett és az égbolt szikrázott a csillagoktól...

— Látod — szólalt meg a tündér s a csillagos égre mutatott — látod ott keleten azt a két csillagkört, a közepe összeér, olyan, mint egy nyolcas, az a te nyolcadik születésnapod. Az a két csodálatos kör, amint látod, sok, sok apró csillagból van kirakva. Jól figyelj rám! Ez az ajándék, amit ígértem. A sok apró csillagnak

neve is van, elmondom neked: Az a piros, tüzesfényű a Szeretet, az a sárgán csillogó a Szorgalom, mellette az Engedelmség, utánuk jönnek a Jóság, Béke, Önfeláldozás, Szolgálatkészség, az a fehérfényű a közepén a Lelkítisztaság, az a zöldes a Remény, mellette Jóakarát, Becsület, Hűség. Ez mind, mind a tiéd lehet, az Élet legszebb ajándékai. De mielőtt a tiéd lenne ez a sok szépség, meg kell ismerned azt az életet, amit eddig éltél, hogy választani tudjál az égi és földi körök között, át fogunk haladni három földi körön.

És elindultak a virágos réten. Mentek, mendegéltek... Jóska nagyon elfáradt és megéhezett. Boldog volt, mikor embereket pillantott meg. Megszólított egy gyermeket, aki kenyeret evett:

— Pajtás, adj egy darabot a kenyeredből.

— Dehogyan adok. Tőlem ugyan éhen halhatsz!

— Látod — szólalt meg a tündér — ahol most vagyunk, ez a Rosszaság köre. Ime, egy darab kenyer, a Jóság csillaga küldi...

— Nos, melyik kell, a Jó, vagy a Rossz?

Jóska szeme megtelt könnyel:

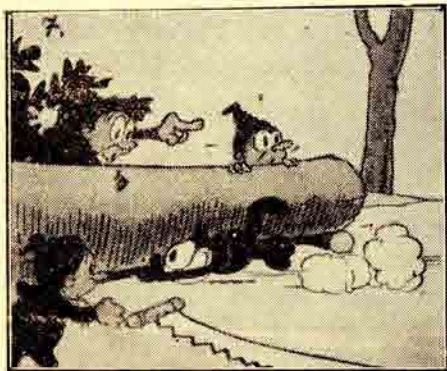
— A Jó — szólt halkán s a kenyér után nyult.

— Legyen a tiéd — mondta a tündér szeliden.

És mentek tovább...

Sötét, elhagyatott helyre értek, emberek mozogtak körülöttük, de Jóska az orráig sem látott. Csetlett-botlott, végül kétségbeesetten kiáltott fel:

Többet ésszel, mint erővel!

7. kép.

Futott Sice, ahogy csak a lába bírta. De mindig csak úgy futott, hogy a sárkány lássa, hogy merre megy. A buta sárkány nem vette észre Sice fufangját. A szegény törpék sem tudták jóformán, hogy miről van szó. Csak azt látták, hogy Sice apít, utána nyomában mindenütt a sárkány.

— Oh, gyujtsatok egy lámpát!

De meg sem hallották a szavát.

— Látod — szólalt meg a tündér — ez az Engedetlenség köre. Ime egy lámpa, az Engedelmség küldi. Ebben a körben azért van ilyen sötét és ilyen felfordulás, mert mindenki csak parancsol és senki nem engedelmeskedik. Az Engedelmség a legszebb erények egyike. Fogsz-e engedelmeskedni szüleidnek s fölötteseidnek?

— Engedelmes leszek — mondta Jóska.

És mentek tovább...

Egyszer csak egy hatalmas kőhöz értek. A kő elzárta az utat, körülötte emberek feküdtek, piszkosak, rongyosak voltak.

Jóska nekifeküdt a kőnek, de meg sem bírta mozdítani.

— Segítetek emberek!

Az emberek ásítottak és azt mondták:

— Ráér holnap is.

— Ez a Lustaság köre — szólt a tündér — ugy-e milyen csúf a lusta ember? Nézd itt jó Szorgalom, ő majd segít neked.

Szorgalommal elgördítették a követ és egy olyan csodaszép helyre értek, hogy azt le sem lehet írni.

A tündér aranykulcsot akasztott le a nyakáról és így szólt:

— Most kinyitom a szívedet, hogy hulljanak bele a csillagok.

És lássatok csodát! Az égről a csodálatos nyolcaskör a Jóska kinyitott szívébe hullott. Mikor az utolsó csillag is lehullt, lassan felgyúlt a fénye a Szeretetnek s az égre újra kirajzolódott a két csodás kör.

A tündér bezárta a Jóska szívét, homlokon csókolta, mondván:

— Megkaptad az ajándékot, legszebbet, mit csak gyermek kaphat. Nem ismeresz engem? Én mindenre képes vagyok érted. Én életedet őrzöm, azt akarom, hogy ez az élet szép és nemes legyen. Nem ismeresz?

— Édesanya — kiáltott Jóska és kinyitotta a szemét.

És a kiságyacska szélén ült édesayja, kezében egy doboz csokoládé és egy szép meséskönyv.

— Fiaeskám, az Isten éltesen nyolcadik születésnapodon!

Jóska ma már nagyember, itt ül mellettem és csodás történetét így fejezi be:

— Ez az álom javított meg. Vagy inkább az édesanyám szomorú, vádló tekintete, mikor azt mondta: „Fiaeskám, te rossz voltál, nem vehetek neked ajándékot!” Ez a tekintet szívembe nyílalt és soha többé nem okoztam bánatot az édesanyámnak.

Mesélje el a gyerekeknek, mire képes egy anyai tekintet.

Emlékezés édesanyámról.

Megremeg a kezemben a toll, elszorul a szívem, mikor leírom a nevét: édesanyám!

A legdrágább, legkedvesebb nevel, amely ott muzsikált a szívemben már kis gyermekkoromban.

Könnyes a szemem, ha leírom a nevét, mert már nincs velünk! Fáradt szemei lecsukódtak suttogó ajkán elnémult a szó és elment tőlünk, hogy megpihenjen...

Nem néz rám többé drága símogató szemével, nem hallom azt a jólismert, kedves hangot, mely csak álmomban csendül néha-néha a fülemben már. Megpihentek áldott munkás kezei, amellyel oly sokat dolgozott értünk.

Maga volt a jóság, az önfeláldozó szeretet, igazi édesanya, aki annyi szépre, jóra tanított minket és aki imádságos lélekkel, züggölés

nélkül viselte az élet nehéz keresztjét. Órangyalunk, mindenünk volt, amíg itt élt közöttünk!

És elment...

Ha lefekszem, vagy felébredek, fényképéről egy drága, jóságos arc mosolyog felém. Mintha csak élne az a fénykép és mintha mondaná: „ne félj, ha bánatod van, én megvigasztallak, úgy, mint régen.”

Óh, édesanyám! Milyen csodálatos volt a Te nagy szereteted, amíg éltél és milyen csodálatosan meg tudsz vigasztalni most is. A sírodnál imádkozva, mintha símogatást éreznék sokszor, ha hűs szellő éri homlokom. Ügye Te vigasztalsz meg akkor is, édesanyám? A mienk voltál, amíg éltél és a mienk maradsz, amíg mi élünk. Pihenj csendesen, édes jó anyám!

Dárvas Istvánné.

Szerencse fel!

Iffjúsági regény. — Írta: Horváth Sarolta

(7-ik közl.)

De ő csak a kalandot leste, azt várta, nem félt semmitől. Szeme előtt elvonult mindaz, amit valaha titokzatos bányákról olvasott. Mosolygott azon, hogy akkor mennyire hitt a bányarémekben. És lám, most egymaga elindul, ismeretlen úton, ezer veszélynek kitéve.

Egyik kanyar a másikat követte. Néha elágazott az alagút. Kettő, három, sőt négy sötét torok is tátongott előtte. Ő nem sokáig válogatott; elindult az egyikben. Tudta, hogy mindenik összefut majd valahol, az új tárnában. Mind lejtősebb lett az út. Néha omladékokon kellett átmászni. Finom barna cipői már régen bocskorokká váltak, de nem bánta. A nyolcszáz méteres mélység izgatta, ahová a mérnök bácsi nem akarta már levinni őket. De milyen hosszú ez az alagút, nem lesz soha vége? Mintha mindig egy utat járna. Elővette óráját. Már két órája járja a vak sötétséget és még nem találkozott egy lélekkel sem. Pedig már ott kellene lennie az új bányában.

Ijedten áll meg. Mintha tompa zuhanást hallana. Igen, közeledik már! Ez biztosan a csákányok lármája! De miért csak egyszer hallja, miért nem ismétlődik? Halkan indul tovább. Mindenütt néma csend fogadja. Lábai már oly fáradtak, hogy meg kell pihennie. A legközelebbi omladékosomó ott van előtte. Amint a lámpát leteszi, hogy leüljön, két lábnyomot fedez fel ijedt szeme. Jobban megnézi,

gondolkozik. Ki járhatott itt, ahol évekig nem jár emberi lény? Félő borzongással néz hátra, nincs-e háta mögött valami ijesztő rém, akinek a lábnyoma itt van előtte. De nini! Az egyik az ő saját lábának a nyoma. Persze! Éppen bele illik. Ám de ott van a másik. Nézi, vizsgálgatja. Csak olyanforma nagyságú, mint az övé. A gummisarok tisztán kivehető. Hogy nem férfinyom, az biztos. Leül, gondolkozni próbál. Ha saját nyomát fedezte fel, akkor ő már órák óta ezt a folyosót kerügeti. Biztosan valahol megkanyarodik és visszatorkol az első folyosóba. Tehát eltévedt. Ez a gondolat úgy érte, mintha pofon ütötték volna. Mi lesz vele? Hogy megy ki innen? Éhen pusztul, mert az a kis ennivaló, amit hozott, csak két étkezésre elég. Tenyerébe hajtotta szomorú fejét és gondolkozott, mitévő legyen.

Lassan eszébe jutott, hogy éhes, hiszen nem is reggelizett. Elővette hát a Kató által csomagolt elemőzsiát és megevett két kis darab süteményt. Nagyon éhes volt, de nem mert többet fogyasztani, mert gondolnia kellett továbbra is.

Most már csüggedtebben indult tovább. Már nem hevítette a kalandos vágy. Csak azon igyekezett, hogy eltalálja a helyes utat, amely minél hamarabb kivezeti a napvilágra. A folyosó mind szűkebb és szűkebb lett. Ezen még egész biztosan nem járt, mert az eddigiék mind szélesek, magasak voltak. Egyszer csak

valami fehér csomagot pillantott meg a földön. Odatartotta a lámpát, lehajolt, de ijedten dőbent hátra. Ugyanazt a lábnyomot látta maga előtt, amely már az előbb is annyira megijesztette. Még egyszer lehajolt, óvatosan emelte fel a fehér csomagot. Nézi: tiszta, friss fehér csomagoló papír. Tehát nem rég vesztette el valaki. A földre helyezett lámpa mellett kibontja és bámész szemekkel nézi a tartalmát: egy darab kenyér, szalonna, néhány darab sütemény, ugyanabból a fajtából, amelyből ő evett az előbb. Gyorsan zsebéhez kap. Ott van az ő csomagja. Talán álmodik?

Hirtelen világosság gyulad agyában. Mindent kitalált. Zolié volt a lábnyom, Zolié a csomag, Zoli itt van a bányában! Azért nem költötte fel őt, azért szökött titokban. De, hol lehet Lajcsi? Az ő lábnyomát sehol sem látta. Pedig megismerné, mert jóval kisebb lába van, mint Zolinak. Az is lehet, hogy egyedül jött el és, hogy Lajcsi is vele ment, az csak aféle kifogás volt, hogy őt elámítsa.

Most hát meg kell keresnie a hű kenyeres pajtást, aki biztosan szintén így bolgong, mint ő. Neki még sokkal roszabb lehet, mert az enni-valóját is elvesztette és már biztosan nagyon éhes lehet.

A nyomok fölé hajolva, lassan haladt előre. Hirtelen, mintha derengő világosságot látna. Sietve tart arrafelé, de egyszer csak eltűnik alóla a föld és úgy érzi, mintha szárnyai nőttek volna és most repülne. Hamar leért, tompa zuhanással. Körülbelül 2—3 méter mélységben tért magához. A föld nyirkos körülötte, néha hideg testű varangyok tapadnak kezéhez. Még nem tért vissza teljesen az öntudata. Nyögést hall és nem biztos benne, hogy nem-e saját hangját hallja. De a nyögés folyton ismétlődik s Domi óvatosan ül fel, a nedves falnak támasztva hátát.

Három-négy lépésre tőle egy test fekszik. Onnan jön a nyögés. Végigtapogatja a földet; mindenütt egyforma síma. Lassan feláll és a fekvő alak felé közeledik. Mikor odaér, ijedten ismer rá a Zoli ruháira. Sietve ül le a fekvő barát mellé és vizsgálódva nézi, mi baja történt. Mikor a kezekhez ér, szegény Zoli, — mert valóban ő volt, — keservesen kezdett jajgatni és rugdalózni. Csak nagy nehezen tudta megértetni vele Domi, hogy javát akarja és be szeretné kötni a sebesült balkarját.

Zoli megismerte végre, hogy ki áll mellette és fájdalmas mosolyra torzult arca. Szeretettel szorították meg egymás kezét. Ebben a pillanatban kibékültek és barátokká lettek egy egész hosszú életre.

Folytatjuk.)

Apának és anyának.

Sötét felhők gyűlnek
Zugó szelek fújnak,
Kicsiny madárfiúk
Apjukhoz simulnak.

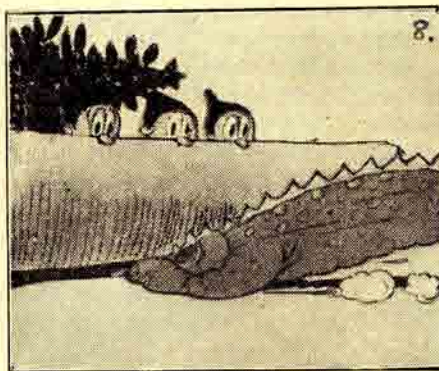
A nagy madár félti,
Szárnya alá veszi,
Nagy veszélygel szerzett
Bogárral eteti.

Igy óvsz te is minket
Édesapám lelkem,
Jó anyámmal együtt
Örködtök felettem.

Mint madárfióké,
Az én szavam gyenge,
De annál erősebb
Szívem szeretete.

Hála és szeretet
Sugta ma imámat.
Éltesse az Isten
Jó Anyám s Apámat.

Többet ésszel, mint erővel!

8. kép.

Már itt is vannak. Elöl Sicc — mögötte a sárkány. Sicc sem rest, hirtelen átbujik a fatörzs alatt.

A három törpe halálra rémülten látja, hogy Sicc ugyan átbujt a fatörzs alatt, de a sárkány is utána igyekszik.

Az anyai szív.

Az „Uj Cimborá“-nak írta: Móráné Ősz Rózsa.

Szin: Út, a szálen kő, vagy fa, amelyen a gyermekek ülnek.

Szereplők: András és Jani 10—12 éves magyar fiúk. Kerekes József András apja. Erdélyi, gazdag úr és annak szolgája.

Történik Amerikában, Brazília egyik munkástelepén, a kivándoroltak között.

ANDRÁS (*szegényesen öltözött fiú szomorúan ül egy kován, két kezébe hajtata fejét és sóhajt*): Istenem! Istenem!

JANI (*rendesen öltözködött kislíú könyvel a kezében jön*): Már megint szomorkodol Andris? Ennek nem lesz jó vége. Meglásd belebetegedsz. Aztán igazán nem látod meg az édes anyádat.

ANDRÁS: Sokszor én is úgy érzem, hogy már sohasem látom az én drága édesanyámat. Ha nem álmodnék minden éjszaka az édesanyámmal, már rég meg is haltam volna. Te nem tudod mi ez Jani, mert te mindig együtt vagy az édesanyáddal.

JANI (*leül, megöleli Andrist*): Hallgass ide! Az este, mikor az édesanyám azt hitte, hogy én már alszom, beszélni kezdett az édesapámmal. — Minden nap annyit mesél Jani szegény Kerekes Andrásról — mondja apámnak — hogy az embernek megesik a szíve. Mind azon gondolkodtam, hogyan lehetne azon a szegény gyermekén segíteni. Mit gondol, ha Erdélyit, a gazdag gyárost megkérnék, nem vinné haza szegény gyermeket? Azt beszélik, a jövő héten saját hajóján utazik haza rokonai látogatására Brasovba. — Oh, édes fiam — mondta apám — te is gyermek lettél a gyermekek között! Mit törődik az a gazdag ember egy rongyos gyermek sorsával. — Még sokáig hallottam, hogy anyám forgolódott, sóhajtozott.

— Tudod mit, Andris? holnap anyuék nem lesznek otthon. Menjünk el ketten abhoz a gazdag úrhoz és kérjük meg, hogy vigyen el haza. Én úgy érzem, az édesanyámnak igaza lesz.

ANDRÁS: Köszönöm Janikám, elmegek, bár úgy lenne, ahogy te gondold. Aztán Jani, te ismered azt a nagyurat?

JANI: Igen. Apám az ő földjén dolgozik.

ANDRÁS: És hogy is hívják? Nagyságos, méltóságos vagy téns úrnak?

JANI: Ezt igazán nem tudom, de holnap megkérdelem. Én azt hiszem, hogy mindenki szereti az édesanyját és megsajnálja, ha mást szenvedni lát. (*Kis szünet.*)

JANI (*kimutat*): Nézd csak Andris, ott jön a gazdag úr, beszélhetünk vele!

(*Idősebb úr és a szolgája bejönnek a színpadra. A gyermekek felállanak.*)

ERDÉLYI (*hátraszól a szolgának*): Mindent pontosan meg kell tenni, mert én még elutazásom előtt számba veszem a dolgokat.

SZOLGA: Igenis, értem!

ANDRÁS (*leveszi a kalapját és odamegy*): Kezét csókolom nagyságos, méltóságos, téns úr (*zavarában a kalapját forgatja*).

ERDÉLYI (*mosolyogva*): Szervusz kis honfitárs! Mit kívánsz tőlem?

ANDRÁS: Azt hallottam, hogy a méltóságos, téns úrnak igen sok pénze van.

ERDÉLYI: Van egy kevés, kis barátom, talán neked pénzre van szükséged? (*A zsebébe nyúl.*)

ANDRÁS: Nem méltóságos, téns úr, én sokkal nagyobb dolgot akarok kérni.

ERDÉLYI: Hm! Erre már én is kíváncsi vagyok, hogy mit tartasz te még a pénznél is nagyobbnak?

ANDRÁS: Ugy hallottam, hogy a méltóságos, téns úr haza akar utazni.

ERDÉLYI: Azt igen jól hallottad.

ANDRÁS (*eldobja a kalapját és letérdel*): A jó Isten áldja meg, vigyen el engem is a hajóján, hogy bár csak még egyszer láthatnám az édesanyámat s a szülő hazámat, ahonnan elkerültünk ide.

JANI: Én is arra kérem a nagyságos urat, vigye el Andriskát, mert, ha még itt marad, megöli a bánat az édesanyja után.

ERDÉLYI: Aztán miért akarod látni az édesanyádat, talán beteg?

ANDRÁS: Miért akarom látni? Hát a méltóságos úr miért akarja látni az édesanyját? Miért akarom látni? Hogy megkérdezzem, hogy van, hogy lássam, hogy beszéljek vele, hogy reám nézzen úgy, ahogy senki más nem néz reám ebben az életben. Nagyon szépen kérem, vigyen haza! vigyen haza!

ERDÉLYI (*lehajol, felemeli a gyermeket*): No fiam, sokan jöttek hozzám segítséget kérni. Sok ajánlólevelet hoztak nagy pártfogóktól, de akkora pártfogója, mint neked, még senkinek sem volt. Kelj fel és hívd ide az édesapádat, hadd beszéljek vele.

ANDRÁS (*ragyogó örömmel*): Elviszen! elviszen! én Istenem! én Istenem! de jó is lesz, hazamegyek az édesanyámhoz (*elszalad*).

JANI: Oh, nagyságos uram, de örverdek, hogy viszi, mert szegény már sem nem él, sem nem hal.

(*András és az apja sietve jönnek.*)

KEREKES: Kerekes István vagyok, kérem a nagyságos urat, ne haragudjon erre a gyermekre, mert ez sokszor tán nem is tudja, mit beszél. Odavagyon szegény ez édesanyjáért, aki otthon maradt.

ERDÉLYI: Isten hozta! (*kezet fog*) nem vétett semmit ez a gyermek, ha elengedi, jövő héten elviszem haza Brasovig, onnan majd irok az édesanyjának, ő majd utána jön, addig én vigvázok a gyermekre.

KEREKES: Brasov! a hegyek, az Olt! Istenem, de messze van minden! Hogy ne egyeznék bele, örömmel és szívesen engedem haza az anyjához a fiamat. Isten fizessen meg ezerszeresen a jóságáért, uram. Hadd menjen haza a gyermek. Bármilyen nehéz kenyeret eszik is valaki otthon, de más az, ha a szülőföldjén eszi. Mert nincs keservesebb kenyér az idegen kenyérnél. Menj fiam és ha megnősz, mondd meg odahaza mindenkinek, hogy esalfa biztatásért el ne hagyja az otthonát s a szülőföldjét senki.

ERDÉLYI: Nem úgy Kerekés! Jöjjön haza maga is, elviszem, mint munkást ingyen, sőt még én fizetek. Ha itt marad, meg lehet,

hogy összegyűjt egy pár verejtékes dollárt, de azt elkölti az úton. Rendezzen el mindent jövő hétig és induljunk haza. A kikötőnél vár az autóm, azzal elviszem Brasovig.

KEREKES: Hogy is tudjam megköszönni ezt a sok jóságot, nagyságos uram?

ERDÉLYI: Ne nekem köszönje, jó ember, az édesanyámnak, akinek a jóságos arcát láttam, hangját hallottam, mikor ez a gyermek beszélt. Az ő nevében kért tőlem szíveséget ez a gyermek. Itt nem én cselekszem, hanem az édesanyám jó szíve. Az anyai szív nagy szeretetéből szállott egy parányi az én szívembe is.

KEREKES: Gyere fiam, csókolj meg a nagyságos úr kezét. Áldja meg az Isten a jó nagyságos asszonyt (*kezet akar csókolni*).

ERDÉLYI (*nem engedi*): Majd otthon az édesanyámnak. Áldjon meg az Isten minden anyát, aki jóra neveli a gyermekét.

Az irigy kiskacsa.

Irtó: Csűrös Emilia.

A kiskacsák ott botorkáltak a patak partján, a selymes füven és éktelenül sipogtak. Hiába csitítgatta őket az öreg kottló, hogy jól nevelt kiskacsák sohasem csapnak ekkora lármát, — rá sem hederítettek.

A nagy sivalkodás oka az volt, hogy Há-pika, aki a leglakarosabb volt közöttük, valami hosszú gilisztafélét csipett el, amely éppen kibujt a földből.

Nagy bajban volt Há-pika. mert érezte, hogy egyedül nem tud megbirkózni az óriás gilisztával, már pedig ha a többiekkel közelengedi, akkor meg kell osztania velük a prédát. Há-pika irigy és önző kiskacsa volt, semmiképpen sem akart osztolni testvérkéivel, azért inkább egymaga küzdött tovább szörnyű sipogásokkal. A többi kiskacsa körülállta és nagy érdeklődéssel nézte Há-pika küzdelmét.

Egyszerre csak vészesen hurrogott az öreg kottló és a kiskacsákra felülről egy nagy, fekete árnyék vetődött.

A vészjelre az összes kiskacsák a kottló szárnyai alá menekültek, csak Há-pika nem, mert nem akarta ott hagyni zsákmányát.

Na, de ha nem akarta, meg is bánta! Hatalmas sas csapott le reá és egy pillanat alatt már vitte is magával Há-pikát fel, a felhők közé. Csakhogy Há-pika nem ment ám egyedül! Csőréből még most sem engedte el zsákmányát és a sas vele együtt kihúzta a földből az óriás gilisztát is, amely nem volt egyéb, mint egy szép, hosszú, fiatal kigyó.

Már jó magasán jártak, amikor a sas észre-vette, hogy nemcsak egy sipogó kiskacsát zsák-

mányolt, hanem egy szép hosszú kigyót is. No hiszen, a sasnak a kigyó mindenese're kedvesebb csemege, mint egy ilyen rongyos kiskacsa, hiszen annak alig van valami megropogtatni való része a pihéi alatt!... Igyekezett is hamar elkapni a kigyót, azzal már nem törődött, hogy Há-pikát kiejtette a szájából és hogy az nem zúzza-e vajjon halálra magát valamelyik éles kővön?

Há-pika meg hullt, hullt lefelé, mintha az angyalkák dobták volna le az égből egy fölösleges kis pitypang-virágot. Gondolkozni sem volt ideje, mikor egyszercsak azt érezte, hogy magasra csapott körülötte a víz és ő belepotylyant a patak kellős közepébe.

A szegény öreg kottló rendezett erre olyan kétségbeesett jajveszékeltést, hogy talán még a nap is megállt egy pillanatra az égen. A többi kiskacsa is ott sivalkodott a patak partján és lesték, hogy szegény kis Há-pika felbukkan-e még egyszer a vízből, vagy menthetetlenül odapusztult?...

És há-pika felbukkant! Prúszkolt egy kicsit, megrázta kétszer, háromszor a fejét, aztán mint egy parányi kis gőzhajó egyenesen, bátran kiúszott a partra. Első szava ez volt:

— Mégiscsak kár azért a szép, hosszú gilisztáért. Soha éjetemben nem láttam olyan nagyot! Inkább adtam volna nektek a felét...

Tavaszi dal - Tavaszi kép.

*Kinn a határba, szép napsugárba
Libben a pille, száll a madár.
Szőke leányka dalos szavára
A patak, a rét figyelve vár.*

*Zöld fűben nézzed: zsong, bong az élet,
Leányka fonja hosszú haját.
Kis bokor ága borul reája,
Boldog... felejt minden baját...*

F. L. M.

A tavaszi nagy körút évfordulóján.

Az új kis cimborák nem tudják, mi az a tavaszi nagy körút, de a régiek emlékezni fognak rá, különösen pedig azok, akiket éppen a most egy évi tavaszi nagy körút alkalmával ismertünk meg. Fáradtságos, de gyönyörűsége szép út volt ez Teius—Aiud, Brasov, a csángó faluk érintésével, végig a Székelyföldön, 53 napig tartott. Tél volt még, mikor elindultunk, március 14 s bizony jól belehaladtunk a tavaszba, május közepe lett, mire visszatértünk.

Most, hogy az emlékezés filmszalagját megindítom, sorra elém kerülnek az események, az arcok, kedves barátaink, akik az út alatt ügyünk mellé álltak. Az emlékezés évfordulóján újra hálásan köszönöm meg lapunk nevében mindazoknak a segítségét, jóindulatát, akik a tavaszi nagy körút alkalmával elősegítették céljainkat, törekvéseinket.

Az Uj Cimborá nem felejt el a Teius, Aiud, Cristur, Odorheiu, Brasov, Satubung, Cernatu, Turchez, Sft. Gheorghe, Tg.-Săcuiesc és Mercurea Ciuc-i jóbarátait, de a kis cimborákat sem, akik a mesedélutánokra eljöttek s a rajzkiállításán résztvettek.

A nagy körút albumában őrizzük azokat a fényképeket, amelyek a mesedélután résztvevőiről készültek. Milyen jó elnézegetni eze-

ket a képeket s mellettük egy-egy szál lepré-selt virágot. Egy ibolyacsokrot Cristurról, sárga nárciszt Odorheiu-ról, fehér gyöngyvirágot Brasovból, nefelejtsét Sft. Gheorgheról, kék gyöngyvirágot Mercurea Ciucból s egy szál szászorszépet a cernatui papék kertjéből.

Mozgalmas volt ez az út, az bizonyos. A nagypénteket Sft. Gheorghen töltöttük, a husvétot Tg. Săcuiescen, a május elsejét Brasovban.

Hisszük, hogy ez az útunk nem volt hiábavaló, ahol megfordultunk s ahol megismerték az Uj Cimborát, ott a szívükbe is fogadták ezt a kis ujságot. Akik barátságot kötöttek velünk, állják ezután is, mint, ahogy mi álljuk. Szeretnénk, ha ez a barátság szövetséggé mélyülne idővel, amely szövetség átnyul időn és téren, túl a nemzedékeken, s amelyet a tavaszi nagy körút évfordulóján újra és újra megerősítünk. *Ferenczy László Marcella.*

Ismerjük-e népünk ősi viseletét?

Rajzolta élő alak után: Teleky József.

Toroczkói leány ünnepi viseletben.

A legszebb népviseletek közé tartozik a Rimitea-toroczkói női viselet, amelyet messze földről eljönnek tanulmányozni a külföldiek is. A nők ruhája nemcsak szép és színes, de értékes is. Súlyos ezreszekbe kerül, mire elkészül. Ugy, hogy sokszor nemzedékeken át, anyáról leányra száll át egy-egy ilyen díszes ünnepi viselet.

Bemutakozó.

Végre mi is bemutatkozhatunk az új cimboráknak. Mi a legrégebbi olvasók közé tartozunk, még Satumareőről rendelte meg anyukánk a lapot. Nem is tudtunk akkor még olvasni, olyan kicsinyek voltunk. Nevünk Szabadi Babuka és Öcsi. Bucurestiben lakunk a Str. General Solomon 15. sz. alatt. Szép kertes, virágos udvarunk van. Az „Uj Cimborá” nekünk a legjobb barátunk. Minden kis olvasótársunkat szeretettel üdvözljük.

Ahogy ifjú munkatársaink írnak...

Anyák napján.

Iszlay Margit Anyák napjára írt dolgozata.

Ilonka gyors léptekkel, kísért szemmel sietett haza. Nem mert senkire se pillantani.

— Ilonka, mi van veled egy pár napja? — szólította meg egy jó barátnője. — A tegnap is melletted mentem el s még a köszönésemet sem fogadtad.

— Igazán? — felelt Ilonka. — Hidd el, drága Mancikám, hogy nem láttalak

— Miért vagy ilyen lehangolt? A mai ifjúságnak nem szabad ilyennek lennie.

— Ha te tudnád... — tovább nem mondta, csak zokogott elérzékenyülve.

Mancikát is úgy meghatotta ez a jelenet, hogy majdnem sírva fakadt ő is. Nem akarta barátnőjét jobban szomorítani. Várta, míg szűnik lelki bánata.

— Ne sírj!... miért sírsz?... megbántottalak előbbi szavaimmal? — Ilonka levette kezét, mellyel könnyes arcát borította.

— Nem Mancikám, nem az bánt engem, amit te mondtál. Tudom, hogy te vagy a legjobb barátnőm, a te szavaid csak szeretetből fakadnak...

— Nem értelek, Ilonkám! te mindig vig leány voltál, mi hatott úgy meg? Talán újból valaki említette megboldogult édesanyádat? — Éppen csak ez kellett, Ilonka ismét sírva fakadt. Mancika nem győzte vigasztalni.

— Igen, Mancikám, nekem nincs édesanyám! Ez a legnagyobb bánatom.

— Feledd el már, törődj bele, mi lesz, ha így emészted magad tovább is?

— Nem lehet, elfeledni, beletörödni... Édes anyja mindenkinek csak egy van, de azt nem lehet elfeledni soha!

— De Ilonkám, hogy jutott ez éppen most eszedbe?

— Nézd a májusi bájos szép virágokat, ez mire emlékeztet minket? — Arra, hogy közeledik az a nagy nap, melyet úgy hívnak: Anyák napja! — Minden jó gyermek felköszönti, vagy örömet szerez e napon édesanyja szívének. De én... mit szerezzek neki? örömet? ... boldogságot? ő úgy is boldog már a Mennysorszámban. Engem itt hagyott árván, egyedül, elhagyottan, nem is gondol rám.

— Nem szabad így gondolkoznod, Ilonkám. Ne sírj többet. Édesanyád ezt a mi beszédünket az égből hallgatta. Hidd el, hogy neki, még jobban fáj, mint neked, mert látja, hogy árva kislánya nagyon szomorú. Tehát ne búsítsd többet édes anyád. Imádkozz érte, járj ki a temetőbe s vidd a szerető szívedet édes anyád sírjához. Meglátod, megvigasztal. Bár szavát nem hallod, de érezni fogod, hogy veled lesz. Elbúcsúzott a két barátnő.

Ilonka lassan megvigasztalódott. Letörölte könnyeit.

Anyák napján ünnepi ruhába felöltözve, keze tele élő virágokkal, szíve is tele a szeretet virágaival, ment az édesanyja sírjához ünnepelni.

Édesanyja az égből hallgatta buzgó imádságát.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

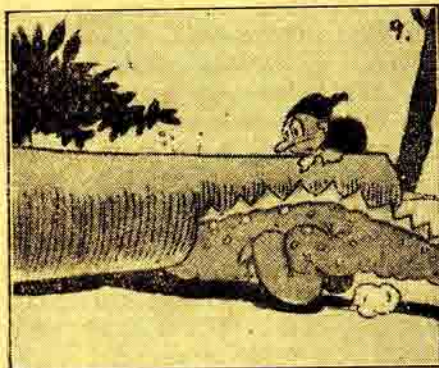
Csutak Jolánka és Öcsi. Rosz volt a tollad bizony-nyal, azért nem tudtál olyan szép rendesen írni, mint máskor. A bővösszöglek megfejtése jó, a pótló- és névrejtvény is. Kérdezitek, hogy mikor megyek újra Braşovba? Ezt én is szeretném tudni. Braşov gyönyörű város, ha tehetném, bármikor szívesen mennék oda, akár ott is lakték. — **Herz Ella és Öcsi.** Olvasom leveledből Elluskám, hogy a küldött magvakat mind szétosztottad. Most már csak a magvak kikelését várjátok, nagy szorgalommal. Aztán úgy gazdálkodjatok, hogy amennyit most kaptatok, annyit összesel visszaküldhessetek. Mindenkinek fel van rva a kertészkedési könyvünkben, hogy kik kaptak az ajándékmagvakból. Így mindenkinek a munkáját számon tartjuk. Uj rejtvényetek jó, a megfejtések is. A verssel igyekeztél, de nem olyan jól sikerült, ahogy te szeretted volna. Sebai, irsz majd jobbat is!

Gr. Béli Margit. A kis mesét megkaptam. Nagy volt az öröme, amikor a „Négylevelű lóhere“ első közleményét az Uj Cimborában megláttad. Bizony, nem kis dolog ez. Pár év előtt még csak olvasója voltál az Uj Cimborának s ma már Isten kegyelméből az ifjú törekvők sorában munkálkodol. A jó Isten segítsen törekvésedben, hogy az előzőknél mindig szebbet és mindig jobbat alkothass. Vagyis útirány: előre és felfelé! — **Vámszer Géza.** Nó hála Istennek, hogy most már egészséges vagy te is és Mártus is. Próbálkoztál a szóképzőrejtvényvel, de mivel csak kevés szót tudtál képezni, inkább be sem küldted. Ehelyett keresztrejtvényt szerkesztettél. Így is jó. A rovatvezető majd átnézi. Édes jó szüleidet melegen üdvözlöm. — **Elekes Éva Mária III. el. o. t.** Első leveled írtad az Uj Cimborának, de milyen szépen, rendesen! Egyszersmind küldöd bemutatkozóra a fényképed is. Óh be kedves is az a kis fénykép! Mackó komát úgy szorítod magadhoz, mintha el sem akarnád többé engedni. A szóképző rejtvény pályázatra 95 szót küldtél be. Gyönyörű eredmény! A bemutatkozód sorra is kerül. De ám várni kell, mert legalább negyven fénykép van már benn, amelyeket mind közölni kell. Lassan-lassan mindenki sorra kerül. A közmondás is így mondja: „A türelem rózsát terem“. De ám írj máskor is. kiesi Mária. — **Reiff Jancsi III. g. ot.** El nem tudom képzelni az okát, hogy miért nem kaptatok meg a virágmagvakat. Sajátkezüleg én magam címeztem meg nektek. Érdeklődjétek utána a postánál. A szóképző rejtvény pályázatra 70 szót küldtél be. A virágmagvakat megpróbáljuk újra elküldeni. — **Sanek Boriska I. g. ot.** Ej de rég láttam leveledet a postában! De azonnal meg is ismertem

az írásodat a borítókon — még mielőtt felbon-
tottam volna. Nem valami jó híreket írtál. Har-
madszor kerülsz haza ebben az évben torokfájás
miatt Brasovból. Még jó, hogy a kis cimborá újág
jár neked, az vigasztalt, szórakoztatott a betegség
alatt. A szóképző rejtvény pályázatra te is bene-
veztél. 82 új szót képeztél. Úgyesen dolgoztál.
Még Dezső bácsit is túlszárnyaltad. De örülni is
fog, ha megtudja, hogy milyen talpraesetten,
úgyesen dolgoznak a kis cimborák mindenfelé.
— **Winkelmayer Margit I. g. ot.** A rejtvény-
megfejtésed átadtam a rovatvezetőnek. Sok a
tanulni valótok, alig győzitek. No de remélem,
azért az év szerencsésen fog végződni. — **Kovács
Évike IV. el. ot.** A braşovi zárda IV. el. osztályú
tanulója vagy kiesi Évám. Olyan szép, rendes
munkát végeztél, hogy kétszer is átolvastam a
leveledet. Egész más érzés az, amikor szemünk
egy szép, rendes, tiszta munkában gyönyörkö-
dik, vagy pedig egy ceruzás, rendetlen, elkap-
kódott írást kell nehezen kisilbizálni. A szó-
képző rejtvény pályázatra 73 új szót küldtél be.
Hogy ki lesz a nyertes? Mindenesetre, aki a
legeslegtöbb szót kitalálta. Nó írj máskor is
Évikém. — **Kárpáti Egon.** Sajnáltam, hogy nem
beszélhettem veled, mikor a szerkesztőségben
bent jártál. Uj rejtvényt hoztál be. A kereszt-
rejtvény szép, rendes munka. A szóképző pályá-
zatra 72 új szóval nevezted be. Úgyes voltál,
hogy még a „Potyajeles“ c. szindarabban is ta-
láltál megfelelő új szót.

Léderer Éva II. g. ot. Köszönöm a gratuláció-
dat kis cimborá. De köszöntésed szól az öszes
szereplőknek is, akik a „Zizi“ előadásában részt-
vettek. Megérdemlik, mert mind megállták a he-
lyüket. A szóképző pályázatra 70 képzett szót
küldtél be. Szép teljesítmény!

Többet ésszel, mint erővel!

9. kép.

— Jaj! jaj! jaj! Törpe ország apró népe,
sohasem láttok bennünket. Végünk van! vé-
günk van! — jajgatnak a törpék. — Itt a sár-
kány, mindjárt megesz bennünket.

Anyák napján.

Ha nem volna édesanya,
Szeretet sem volna talán,
Adjon sok-sok örömnapot,
Neked Isten, édesanyám!

Szeretnék kis angyalokkal
Egyezséget kötni,
Amidőn most gyöngye ajkam
Anyácskát köszönti.

Óh mondhatnám el legszebben,
Mit kis szívem érez,
Jót kívánva szülém
Emlékünnepéhez.

De hogyha az angyalokhoz
Mennyországba szállnék,
Akkor oda anyácskámnak
Hídat is csinálnék.

Földes Zoltán.

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: **Kormos Jenő.**

A cluji eszperantista olvasók a következőképp fordították le a „Homo“ c. fordítási gyakorlatot:

Homo = *Az ember.*

Az ember teste három részből áll: A fej, a törzs és a végtagokból. A fejen két részt különböztetnek meg: a koponyát és az arcot. A koponya az a rész, amelyen a haj van. A fej első része alkotja az arcot. Az arcon megkülönböztetnek: homlokot, szemeket, orrot, szájat és füleket. Az embernek öt érzéke van. A szem a látóérzék és látószerv. Emberek, akik látásukat elvesztették, vakok. A fülek a hallószervek. Emberek, akik nem hallanak, süketek. A szájban van a nyelv és a fogak. Rágunk a fogakkal és beszélünk a nyelv segítségével. Személyek, akik nem beszélhetnek, némák. Emberek: süketek és némák — a süketnémák.

Az orr a szaglóérzék. A szaglás is érzék. A fejet és törzset összeköti a nyak. A törzsön van a mell, a vállak, a has és a hát. A mellben van a szív és a tüdők. A hasban a gyomor. A végtagok is a törzsön vannak. Van két karunk és két lábszárunk, két kezünk és két lábunk. Mindenik kézen és lábon öt ujjunk van.

A tapintás nagyon fontos érzék, különösen a boldogtalan vakoknál.

FEJTÖRŐ**1. Névrejtvény.**

Beküldte: *Méder Zoltán*, III. g. o. tan. Cluj.

ZUDAFRS SNÁJO

ssárbozz

2. Betűrejtvény.

Beküldte: *I. Diénes Palika*, IV. el. o. tan.
Tg.-Săcuesc.

te te te
P

Megfejtési határidő: 1937 május 25. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

A 9-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Keresztrejtvény: Vízszintes: 1. Kanada. 13. Lavina. 42. Ebéd. Függőleges: 1. Kilimand-saro. 3. Novella. 5. Danzig. 14. Ausztrália. és 31: Lovag. 2. Betűrejtvény: Szénégető.

A 10-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Bűvös szöglet: 1. Tisza. 2. Intő. 3. Slt. 4. Őz. 5. A. 2. Pótlórejtvény: Sirley Temple. 3. Névjegyrejtvény: Bonaparte Napoleon, császár, Franciaország.

Megfejtést küldtek be: Vajna Éva, Bartha Béla és Magda, Szász Laci és Olga, I. Diénes Palika, Gálffy Gábor, Kemény Gyurka, Szöcs Lajos, Jónás Kató, Ullmann Ági, Aczél Sándor, Winkelmayer Margit és Anna, Olteanu Mária Magdolna, Weress Zsófia, Léderer Éva, Simándi András, Balogh Árpád, B. Szabó Márta, Csutak Jolánka és Őcsi, Vámszer Géza.

Nyertesek lettek: Szász Laci és Olga, Kemény Gyurka és Simándi András.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „Studium“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Kecskeméti-u. 8. sz., az Új Cimbora számlájára szíveskedjenek befizetni. Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSÓ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.